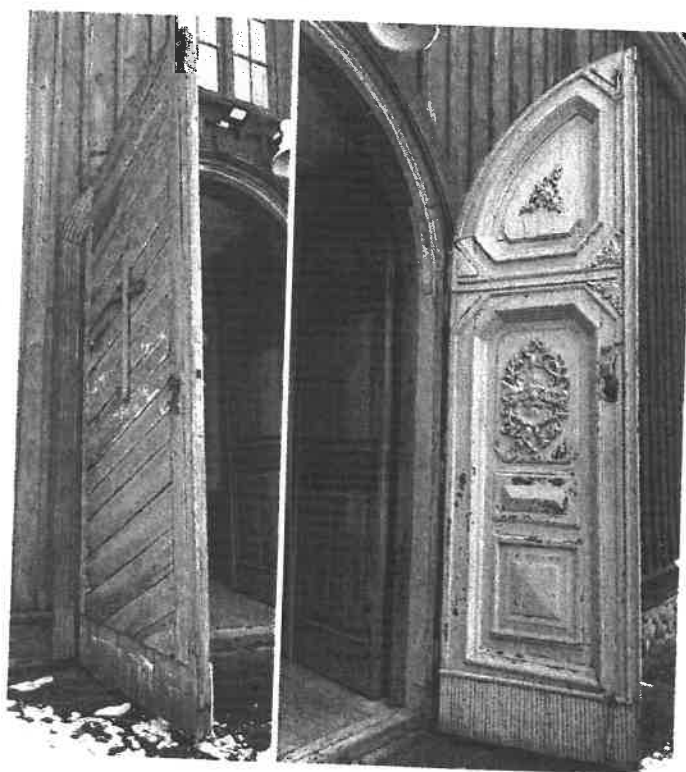

Dr Katarzyna Cybulska-Jędraszek
Dyplomowany Konserwator Zabytków
Ul. Daleka 3, 87-100 Toruń
Tel. 517549939
kat.cybulska@wp.pl
Nr dypl. 1400/115237/2007/UMK

Toruń, 07 stycznia 2024 r.

PROGRAM PRAC KONSERWATORSKO-RESTAURATORSKICH

Drzwi głównych wejściowych, drewnianych dwuskrzydłowych z XIX w. z
kościoła pw. św. Trójcy w Koziczynku,
Parafia św. Dionizego w Koziczynie, powiat ciechanowski, gm. Regimin, woj. mazowieckie

WOJEWODZKI URZĄD OCHRONY ZABYTKÓW
w Warszawie
Delegatura w Ciechanowie
06-400 Ciechanów, ul. Strażacka 6
tel. 23 672 49 52, fax 23 673 29 01

opracowanie dla:
Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Dionizego w Koziczynie,
Koziczyn, 06-461 Koziczyn

Toruń 2024

OPRACOWANIE KONSERWATORSKIE CHRONIONE PRAWEM AUTORSKIM

Decyzja nr 781 DC/2024

z dnia 07.02.2024r.

MONUMENT

PRACOWNIA KONSERWACJI DZIEŁ SZTUKI
Katarzyna Cybulska-Jędraszek
ul. Daleka 3, 87-100 Toruń
NIP 796-248-05-21, REGON 341304483

Spis treści

1. KARTA IDENTYFIKACYJNA PROGRAMU PRAC KONSERWATORSKICH	3
2. ZAGADNIENIA HISTORYCZNE.....	4
3. OPIS INWENTARYZACYJNY, ANALIZA FORMY, FUNKCJI I TREŚCI	5
4. TECHNIKA I TECHNOLOGIA WYKONANIA.....	6
5. STAN ZACHOWANIA I PRZYCZYNY ZNISZCZEŃ	6
6. CEL ORAZ ZAŁOŻENIA KONSERWACJI I RESTAURACJI	7
7. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH.....	8
8. DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA STANU ZACHOWANIA ZABYTKU.....	10

1. KARTA IDENTYFIKACYJNA PROGRAMU PRAC KONSERWATORSKICH

Przedmiot opracowania:

Opracowanie zawiera program prac konserwatorskich i restauratorskich dla XIX w. drzwi wejściowych z Kościoła pw. św. Trójcy w Koziczynku, woj. mazowieckie
Wytyczono priorytety konserwatorskie uwzględniające oryginalny, zabytkowy charakter drzwi.

Adres: Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Dionizego w Koziczynie, Koziczyn, 06-461 Koziczyn

Użytkownik: Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Dionizego w Koziczynie, Koziczyn, 06-461 Koziczyn

Inwestor/Zleceniodawca: ks. Robert Głuchowski, Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Dionizego w Koziczynie

Data powstania: XIX w., neostyl

Nr rejestru zabytków: R/3070

Data wpisania: -

Autor opracowania: dr Katarzyna Cybulska-Jędraszek

Autor fotografii: dr Katarzyna Cybulska-Jędraszek

Data opracowania: grudzień 2023 – styczeń 2024

Zakres opracowania:

- opis i stan zachowania obiektu
 - zagadnienia historyczne
 - wytyczne konserwatorskie i program prac konserwatorskich
-

PODSTAWA OPRACOWANIA

Podstawą opracowania jest zlecenie i umowa zawarta pomiędzy Parafią Rzymskokatolicką pw. św. Dionizego w Koziczynie, a wykonawcą opracowania MONUMENT PRACOWNIA KONSERWACJI DZIEŁ SZTUKI KATARZYNA CYBULSKA-JĘDRASZEK. Opracowanie przygotowano na podstawie wytycznych Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, oględzin in situ obiektu oraz literatury i dokumentacji archiwalnej zabytku.

PRZEDMIOT OPRACOWANIA

Przedmiotem opracowania jest wytyczenie programu prac konserwatorsko-restauratorskich dla drzwi głównych wejściowych, drewnianych dwuskrzydłowych z XIX w. z kościoła pw. św. Trójcy w Koziczynku.

ZAKRES PRAC BADAWCZYCH

Badania konserwatorskie mają na celu ocenę stanu zachowania obiektu, pierwotnej techniki wykonania zabytku, oraz zebranie informacji pozwalających na wytyczenie programu prac konserwatorsko-restauratorskich, które powinny przywrócić walory estetyczne i użytkowe zabytku.

2. ZAGADNIENIA HISTORYCZNE

Kościół Świętej Trójcy w Koziczynku – rzymskokatolicki kościół parafialny należący do parafii św. Dionizego w Koziczynie (dekanat ciechanowski diecezji płockiej). Parafia w Koziczynku erygowana została prawdopodobnie w 2 poł. XIV w. W latach 1781-1782 proboszcz ks. A. Roman buduje obecny kościół ufundowany przez kolatora, łowczego ciechanowskiego W. Lasockiego, przenosząc ołtarze z dawnego, zniszczonego kościoła, które w latach 1486 i 1585 ufundowali kolatorzy i proboszcze.

Kościół restaurowany kolejno w latach 1872 i 1919. Ostatni generalny remont przeprowadzono w latach 1981-1984. Malowanie i złocenie ołtarzy przeprowadził A. Fabiański z Warszawy. Kościół wpisany do rejestru zabytków pod nr 165-A. Nr B/1081.

Kościół orientowany, drewniany konstrukcji zrębowej, wzmocniony obustronnie lisicami, węgly łączone na nakładkę z krytymi czopami, z zewnątrz oszalowany pionowo deskami z listwami w miejscu styku desek. Szczyt wschodni i zachodni szalowane poziomo. Podwalina na podmurówce z kamienia polnego wiązanego zaprawą cementowo-wapienną, drewniana, dębowa osłonięta poziomą deską.

Kościół salowy, trzynawowy z szeroką prostokątną nawą główną i bocznymi węższymi, wydzielonymi poprzez cztery pary słupów, z wydłużonym, węższym zamkniętym prosto prezbiterium. Do prezbiterium od północy dobudowana prostokątna zakrystia, od południa – kwadratowa. W połowie długości nawy od południa – kruchta na rzucie kwadratu. Bryła zwarta, nawa i prezbiterium nakryte wspólnym, o jednej kalenicy dachem dwuspadowym. Zakrystia od północy nakryta dachem pulpitowym, od południa – trójspadowym, kruchta południowa – dwuspadowym. Na kalenicy ośmioboczna arkadowa wieżyczka na sygnaturkę zwieńczona cebulastym hełmem. Elewacje kościoła szalowane, rozczłonkowane regularnie otworami okiennymi. W elewacji zachodniej otwór wejściowy zamknięty półkoliście, w szczycie dwa otwory okienne. Pod dachem gzyms profilowany, wyoblony do góry.

Strop drewniany, belkowy podbity od dołu deskami. Belki stropowe usztywnione zaczepami. Nad nawą główną sklepienie łukowe, pozorne z desek bocznych. W prezbiterium strop płaski. Również nad kruchtami i zakrystią płaski strop. Wieżba dachowa drewniana konstrukcji płatwiowo-jętkowej. Nad nawą drewniana, wolnostojąca, konstrukcja wieżyczki na sygnaturkę. Dachy nad korpusem kościoła, zakrystiami i kruchtą oraz hełm wieżyczki na sygnaturkę kryte blachą ocynkowaną. Schody na chór muzyczny drewniane, jednobiegowe, policzkowe. Schody zewnętrzne jednobiegowe, cementowe. Podłogi drewniane z desek na legarach. Drzwi wejściowe od zachodu drewniane, dwuskrzydłowe, ramowo płycinowe na zawiasach czopowych. W płycinach nabite skośnie klepki. Drzwi do kruchty w szerokich odrzwiach, drewniane, jednoskrzydłowe, deskowe. Drzwi wewnętrzne z zachodniej kruchty do nawy drewniane, prostokątne zamknięte półkoliście, ramowo-płycinowe, dwuskrzydłowe. Płyciny płaskorzeźbione. Drzwi do kruchty południowej i obu zakrystii drewniane, prostokątne, jednoskrzydłowe, spągowe. Okna stałe, krosnowe, w nawie i prezbiterium

zamknięte półkoliście, wielokwaterowe, w szerokich płaskich obramieniach. Okno chóru muzycznego w ścianie zachodniej nad wejściem prostokątne, ościeżnicowe, dwudzielne ze stałym ślemieniem, wielokwaterowe.

Wnętrze i wyposażenie

Fazowane o kwadratowym przekroju cztery pary słupów-filarów, podtrzymuje sklepienie, usytuowane na osi wzdłużnej kościoła. Filary-słupy dzielą nawę na trzy części, środkową, szeroką i dwie węższe, boczne. Od zachodu prostokątny chór muzyczny z wysuniętą częścią środkową, wsparty na dwóch słupach, na który prowadzą z nawy schody drewniane. Na chórze organy z około 1900 roku wykonane przez firmę Andrzeja Blomberga.

Belka tęczowa z krucyfiksem późnogotyckim z 2 poł. XVI w.?, spełniająca także rolę usztywniającą, oddziela optycznie prezbiterium od nawy. W prezbiterium ołtarz główny św. Trójcy, eklektyczny z 1872 r., z obrazem olejnym na płótnie z przedstawieniem św. Trójcy, a w zwieńczeniu z płaskorzeźbą św. Dionizego autorstwa Bolesława Biegasa i dwa ołtarze boczne z XVIII w. w stylu ludowego baroku klasycyzującego. Ołtarz przy ścianie północnej z obrazami św. Anny Samotrzeć w nastawie i św. Rochem w zwieńczeniu. Ołtarz przy ścianie południowej z obrazem św. Leonarda w nastawie. Kolejne dwa ołtarze boczne znajdują się w nawie na ścianach północnej i południowej przy łuku tęczowym. Ołtarz z XIX w., barokizujący od strony północnej, obok ambony z obrazami św. Antoniego w nastawie i Matki Boskiej Niepokalanej w zwieńczeniu. Drugi ołtarz po stronie południowej. Ambona w stylu eklektycznym została wykonana w 2 połowie XIX wieku i jest ozdobiona rzeźbą pelikana. Dwa konfesjonały powstały w 1 połowie XVIII wieku. Chrzcielnica jest datowana na XVIII wiek. Drzwi wejściowe kruchty zachodniej rzeźbione przez Władysława Biegasa. Ściany wewnętrzne malowane. Polichromia kościoła z 1957 roku wykonana przez Henryka Domurata w stylu warsztatu Drapieskich.

Przed kościołem stoi drewniana dzwonnica z XIX wieku, konstrukcji słupowej, wzmocniona ryglami, z blaszanym namiotowym dachem. Z kolei na placu kościoła, zlokalizowanego przy głównej drodze przez Koziczynek, znajduje się cmentarz.

3. OPIS INWENTARYZACYJNY, ANALIZA FORMY, FUNKCJI I TREŚCI

Drzwi wejściowe od zachodu drewniane, dwuskrzydłowe, zakończone półkolistym łukiem, ramowo płycinowe na zawiasach czopowych. W płycinach nabite skośnie klepki. O wymiarach 3,50 cm wys. x 103 cm szer. jedno skrzydło, razem 350 x 206 cm. Datowane na koniec XIX w. Drzwi z obu stron pokryte farbą olejną.

Drzwi od wewnątrz świątyni w kolorze złamanej, już pożółkłej bieli, konstrukcji częściowo płycinowej z górną częścią deskową. Dolne płyciny dekorowane profilowanymi listwami oraz nabijanymi bryłami geometrycznymi (np. stożek), oraz ażurową snycerką roślinną otaczającą po dwie połączone ze sobą muszle. Górne płyciny w kształcie wieloboków z umieszczoną pośrodku snycerką dekoracją roślinną. Od strony zewnętrznej powierzchnia drzwi pokryta jest listwami – skośnie ułożonymi (nabitymi) klepkami

pomalowanymi na brązowo. Na obu skrzydłach przymocowany drewniany prosty niewielki krzyż o profilu półwałka. Drzwi zamykane na mosiężne zamki i także klamki, od dołu i góry zaś na haki.

4. TECHNIKA I TECHNOLOGIA WYKONANIA

Badania budowy technicznej mają na celu przede wszystkim określenie, pierwotnej techniki wykonania zabytku, oraz jego kolorystyki i stanu zachowania oryginału, a także jeśli jest taka potrzeba zebranie informacji pozwalających na wytyczenie ostatecznego programu prac konserwatorsko-restauratorskich, które mają przywrócić pierwotne walory estetyczne zabytku. Ze względu na wartość historyczną i artystyczną zabytku, w trakcie przeprowadzania prac konserwatorskich dla potwierdzenia przyjętych założeń konserwatorskich obiekt może ewentualnie zostać poddany specjalistycznym badaniom budowy technicznej, które na bieżąco będą konsultowane i analizowane z odpowiednimi służbami konserwatorskimi.

Drzwi drewniane wtórnie pokryte warstwą farby olejnej z obu stron. Po przewiezieniu do pracowni konserwatorskiej zostaną przeprowadzone badania konserwatorskie, wykonanie odkrywek schodkowych na ramie konstrukcyjnej i w płycinach po obu stronach zabytku, które pozwolą na określenie ilości warstw wtórnych farby, oraz zidentyfikowanie najwcześniejszej warstwy naniesionej na drewno. Zostaną również wykonane badania identyfikacji gatunku drewna, ramy konstrukcyjnej oraz płycin. Wymiary poszczególnych elementów drzwi i ich konstrukcja, rodzaje i ilość połączeń stolarskich, ewentualne fleki i wtórne reperacje oraz oryginalne warstwy polichromii zostaną rozpoznane i określone po zdemontowaniu obiektu, przewiezieniu go do pracowni konserwatorskiej i dokładnym rozpoznaniu po uprzednim usunięciu wtórnych nawarstwień polichromii, które na tym etapie rozpoznania zabytku jest nie możliwe do określenia i oszacowania (Dokumentacja pomiarowo-rysunkowa drzwi i ich konstrukcja).

5. STAN ZACHOWANIA I PRZYCZYNY ZNISZCZEŃ

Ogólny stan obiektu jest bardzo zły, nosi ślady poważnych zniszczeń całości. Oba skrzydła drzwi na ścianie zachodniej świątyni w wejściu głównym wymagają zabiegów konserwatorsko restauratorskich. Każde skrzydło drzwi składa się z kilku desek ze sobą połączonych. Na obecnym etapie trudno jest stwierdzić rodzaje złączeń stolarskich, ewentualne fleki i reperacje, ponieważ obie strony drzwi pokryte są warstwą wtórnej farby olejnej, która uniemożliwia dokładne rozpoznanie konstrukcji zabytku i oszacowanie elementów oryginalnych oraz wtórnych konstrukcji drewnianej, oraz oryginalnej polichromii.

Drzwi były nieustannie narażone na działanie wilgoci i zmian temperatury, na atak owadów oraz na urazy mechaniczne wynikające z pełnionej funkcji. Konstrukcja obu skrzydeł nie jest stabilna, deski są ruchome, co jest szczególnie niebezpieczne w trakcie przemieszczania obiektu (demontaż), ale także w przy wykorzystywaniu ich w sposób właściwy dla ich funkcji. Deski rozchodzą się, tworząc szerokie, nawet na ok. 1cm szpary. Drewno miejscami nosi ślady aktywności owadów w formie licznych otworów wylotowych, które prawdopodobnie w części bielastej desek - są liczniejsze niż w innych, co jest przyczyną jego kruchości. Widoczne są także mechaniczne uszkodzenia, takie jak ślady po uderzeniach i zarysowania, a na całej powierzchni można zaobserwować liczne wgłębienia. Drewno przy dolnych i górnych krawędziach i na narożnikach jest znacznie uszkodzone, posiada liczne ubytki całych fragmentów, listew (klepek), obtłuczenia, obtłamania i pęknięcia. Odłamane są liczne drobne i większe fragmenty ornamentów roślinnych w płycinach od strony wnętrza świątyni, jak również ubytki klepek od strony zewnętrznej. Z obu stron warstwa malarska jest w dramatycznym stanie, spękana, odspojona, kruszy się i odpada całymi płatami.

Stan zachowania metalowych, żelaznych elementów (zawiasy, klamki, zamek, gwoździe, haczyk) będzie możliwy i zostanie określony po odstąpieniu spod przemalowań olejnych. W tych miejscach gdzie jest to już możliwe został określony jako dobry, noszą one jedynie ślady nielicznych zniszczeń, spowodowanych różnymi czynnikami, m.in. korozją, w innych miejscach widoczna jest rdza. Powierzchnia jest pociemniała i spatynowana.

Zły stan drewna, polichromii i elementów metalowych świadczy o zmiennych warunkach wilgotnościowych, w jakim obiekt był i jest poddawany, oraz braku zabiegów naprawczych i konserwatorsko-restauratorskich.

6. CEL ORAZ ZAŁOŻENIA KONSERWACJI I RESTAURACJI

Główne drzwi wejściowe do świątyni należy poddać niezwłocznej całościowej konserwacji i restauracji. Interwencja konserwatorska jest koniecznością ze względu na postępujący, nieodwracalny proces degradacji zabytku, poprzez odspajające się łuski warstwy malarskiej zarówno od strony awersu jak i rewersu, jak również grożące wypadnięciem ruchome elementy desek konstrukcyjnych, ubytki i spękania w listwach płycin i ich dekoracji snycerskiej, oraz klepek drewnianych od strony awersu.

Głównym celem konserwacji i restauracji zabytku jest przywrócenie drzwiom wejściowym do świątyni w Koziczyнку ich pierwotnych właściwości technicznych i mechanicznych oraz użytkowych, jak również zarówno awersowi jak i rewersowi w jak największym stopniu ich pierwotnych walorów estetycznych i artystycznych oraz ekspozycyjnych, przy jednoczesnym zachowaniu patyny czasu, przywracając i podkreślając wysoką wartość historyczną oraz artystyczną obiektu. Zniwelowanie licznych większych i drobnych ubytków i ogólnie postępującego zniekształcenia i paczenia się skrzydeł, aby nie ulegały dalszej destrukcji i spełniały warunki zarówno ekspozycyjne i użytkowe. Istotnym i koniecznym zabiegiem przywracającym w pełni wartość ekspozycyjną zabytku będzie

usunięcie wtórnych nawarstwień farby umożliwiające odbiór drzwi w jego pierwotnych barwach i kolorystyce, oraz reperacje drewna, jego konstrukcji i dekoracji. Po rozpoznaniu rzeczywistego stanu zachowania i rozmiaru zniszczeń zabytku, oraz jego pierwotnej kolorystyki zostanie zaproponowane rozwiązanie kolorystyczne drzwi i przedstawione do oceny i akceptacji odpowiednich organów konserwatorskich. Priorytetem, do którego realizacji mają doprowadzić zaplanowane zabiegi konserwatorskie i restauratorskie, jest powstrzymanie procesu destrukcji obiektu oraz usunięcie skutków już zaistniałych zniszczeń oraz przywrócenie sprawności mechanicznej umożliwiającej dalsze pełnienie właściwej funkcji oraz przywrócenie estetycznej spójności drzwi. Istotnym będzie również zabezpieczenie obiektu, które pozwoli na pełnienie dotychczasowej funkcji użytkowej zabytkowych drzwi.

7. PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH

ZABIEGI W KOLEJNOŚCI WYKONANIA:

1. Demontaż obu skrzydeł drzwi i przewiezienie ich do pracowni konserwatorskiej.
2. Wykonanie dokumentacji fotograficznej w świetle VIS oraz fotografii makro awersu i rewersu.
3. Oczyszczenie odwrocia i lica drzwi z zabrudzeń powierzchniowych.
4. Wykonanie odkrywek schodkowych (pasowych) z obu stron. Podjęcie decyzji o wyborze metody i środków do usuwania przemałowań w zależności od występowania warstwy malarskiej pod powierzchnią przemałowań.
5. Usunięcie wtórnych powłok olejnych metodą fizyczno-chemiczną (mieszaninami rozpuszczalników organicznych w postaci past spęczniających. Dobór odpowiedniego preparatu na podstawie pozytywnych wyników prób wstępnych.
6. Usunięcie produktów korozji z metalowych elementów drzwi.
7. Usunięcie warstw wtórnych konstrukcji, jeśli są źle wykonane.
8. Zabezpieczenie antykorozyjne metalowych elementów drzwi.
9. Dezynsekcja i dezynfekcja wszystkich elementów przy użyciu impregnatu owadobójczego oraz zabezpieczającego (np. Altax Hylotox Q lub Xirein (Bresciani) w stężeniu handlowym).
10. Impregnacja wzmacniająca osłabionych strukturalnie elementów (po wykonanych próbach oddziaływania rozpuszczalników organicznych na warstwy barwne). Proponowany impregnat: 12% roztwór Osolanu KL w ksylenie lub 10 % Paraloid B-72 w toluenie (dobór stężenia po ustaleniu stopnia destrukcji podłoża), z dodatkiem środka grzybo i owadobójczego (np. Antoksu).
11. Sezonowanie zaizolowanego folią drewna w oparach benzyny lakowej w celu ograniczenia migracji tj. prawidłowego rozkładu cząsteczek impregnatu w strukturze drewna i powolnego odparowania rozpuszczalnika.
12. Konsolidacja warstw technologicznych polichromii jeśli będzie taka potrzeba - utrwalenie pozostałości warstwy oryginalnej przy użyciu dyspersji żywicy sztucznej – podklejenie pęcherzy i łusek za pomocą dyspersji akrylowej - Primal AC-33.

13. Sklejenie i wzmocnienie rozspajających się desek podobrazia. Sklejenie mniejszych pęknięć drewna i rozluźnionych połączeń stolarskich lub ich wymiana jeśli będzie taka potrzeba.

14. Uzupełnienie ubytków i spękań w drewnie oraz rekonstrukcja brakujących fragmentów masami na bazie żywicy sztucznej (np. żywica epoksydowa Araldite SV 427 (Ciba Geigy, Szwajcaria) lub/i wypełniacza w postaci trocin drzewnych, czy też fleków drewnianych. Mechaniczne opracowanie powierzchni uzupełnień.

15. Uzupełnienia i rekonstrukcja brakujących, lub mocno uszkodzonych fragmentów drewnianych. Jeśli będzie tak potrzeba wymiana zdegradowanych elementów konstrukcyjnych.

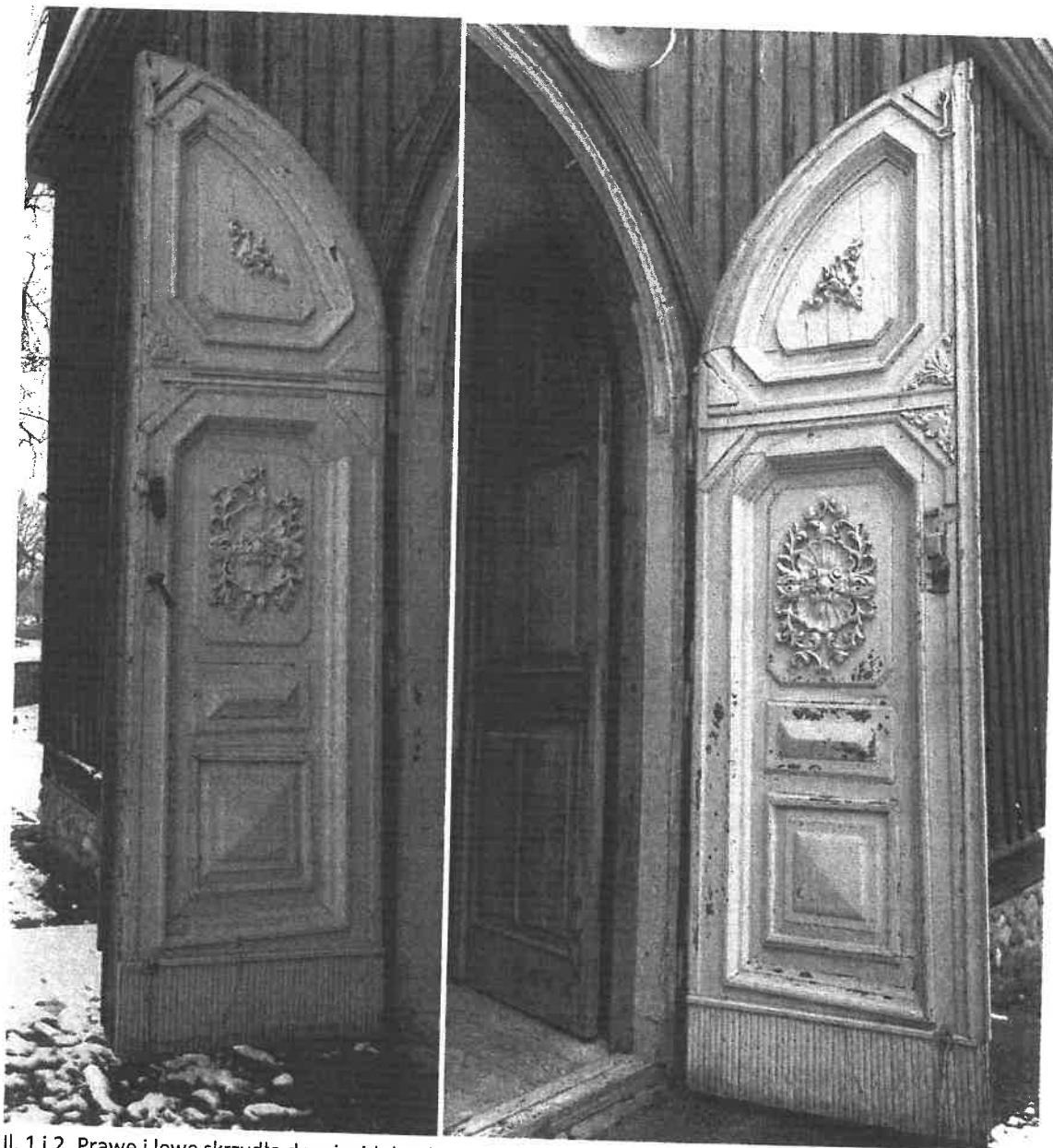
16. Opracowanie powierzchni zabytku.

17. Rekonstrukcja warstwy polichromii.

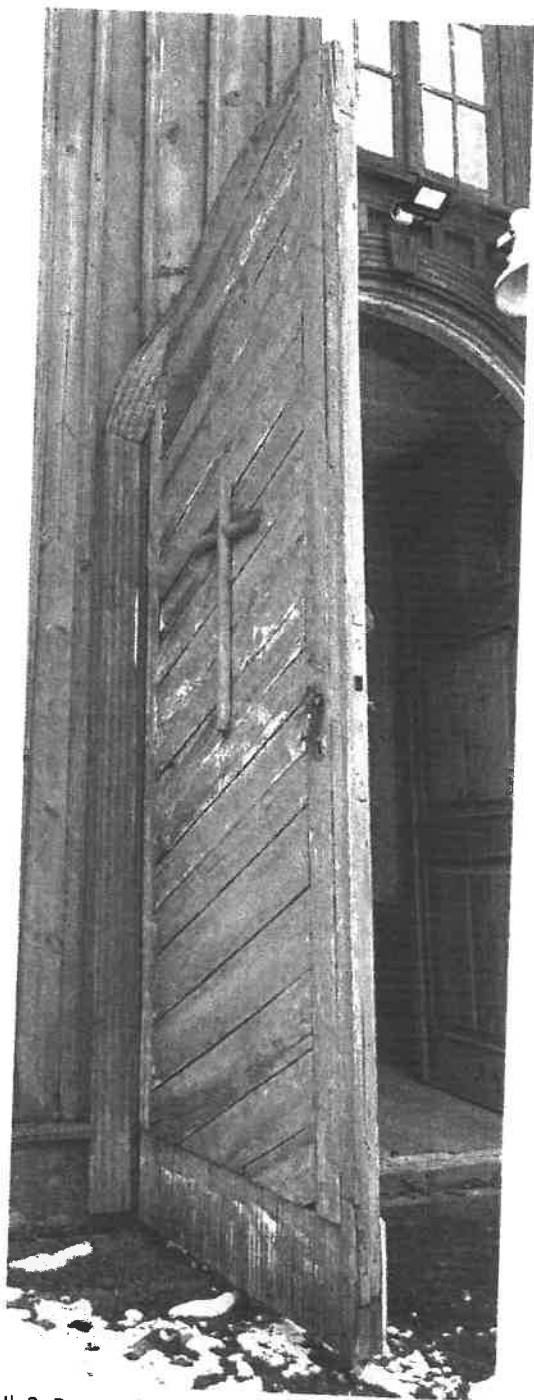
18. Założenie warstwy ochronnej - zabezpieczenie drewna.

19. Wykonanie pełnej dokumentacji opisowej i fotograficznej podczas zabiegów konserwatorskich. Wykonanie dokumentacji powykonawczej.

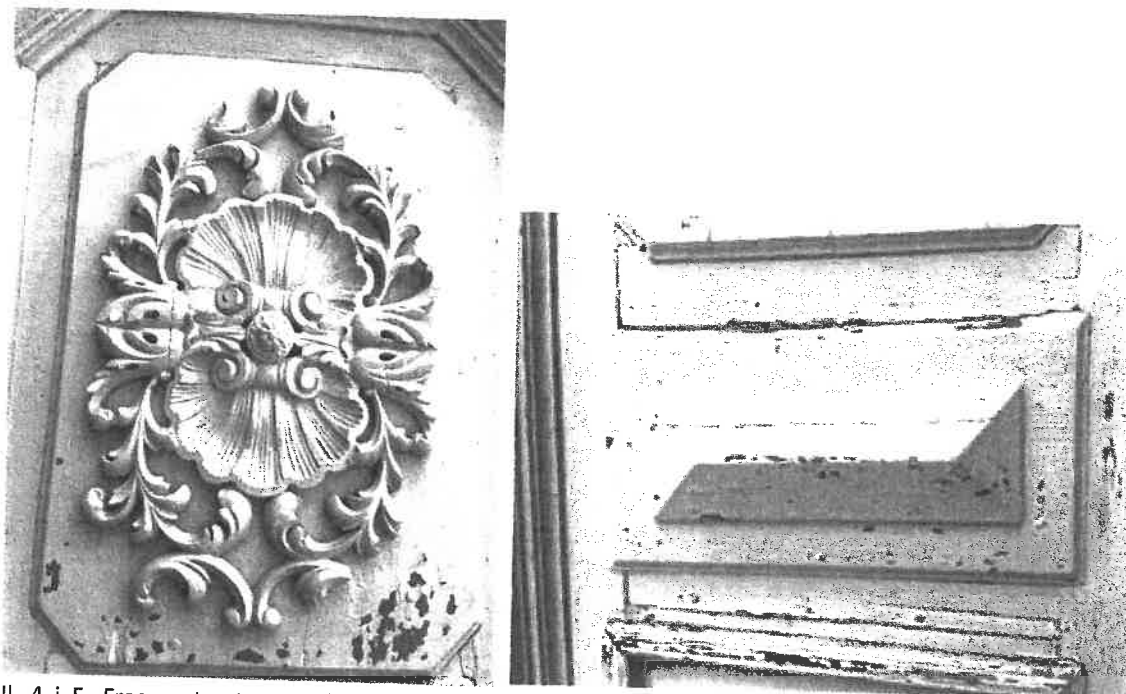
DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA STANU ZACHOWANIA ZABYTKU

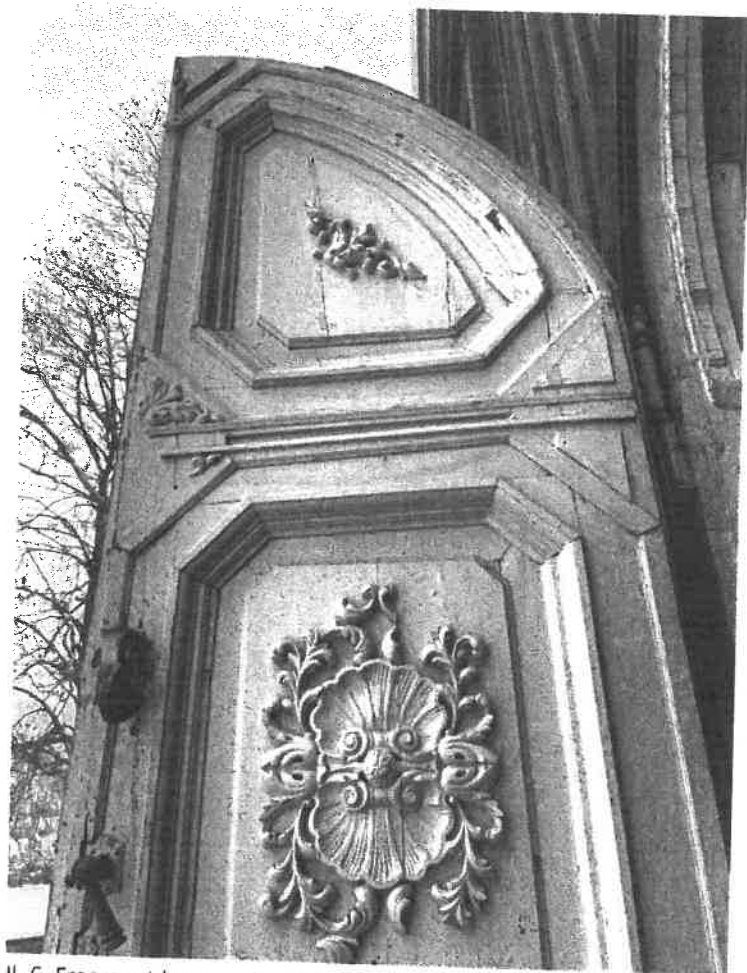
Il. 1 i 2. Prawe i lewe skrzydło drzwi widok od wnętrza świątyni. Stan przed konserwacją (fot. K. C-J).

Il. 3. Prawe skrzydło od strony zewnętrznej. Stan przed konserwacją (fot. K. C-J).

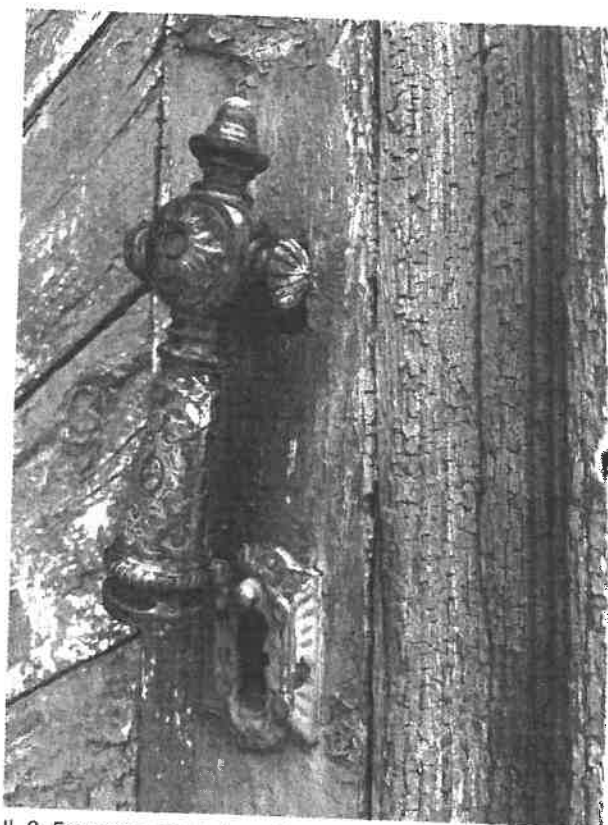
Il. 4 i 5. Fragmenty stanu zachowani płycin drzwi od strony wnętrza świątyni. Ubytki warstwy malarskiej, Spękania i rozspojenia drewna (fot. K. C-J).

Il. 6. Fragment lewego skrzydła. Widoczne liczne szczeliny i pęknięcia desek. Ubytki dekoracji snycerskiej w płycinach (fot. K. C-J).

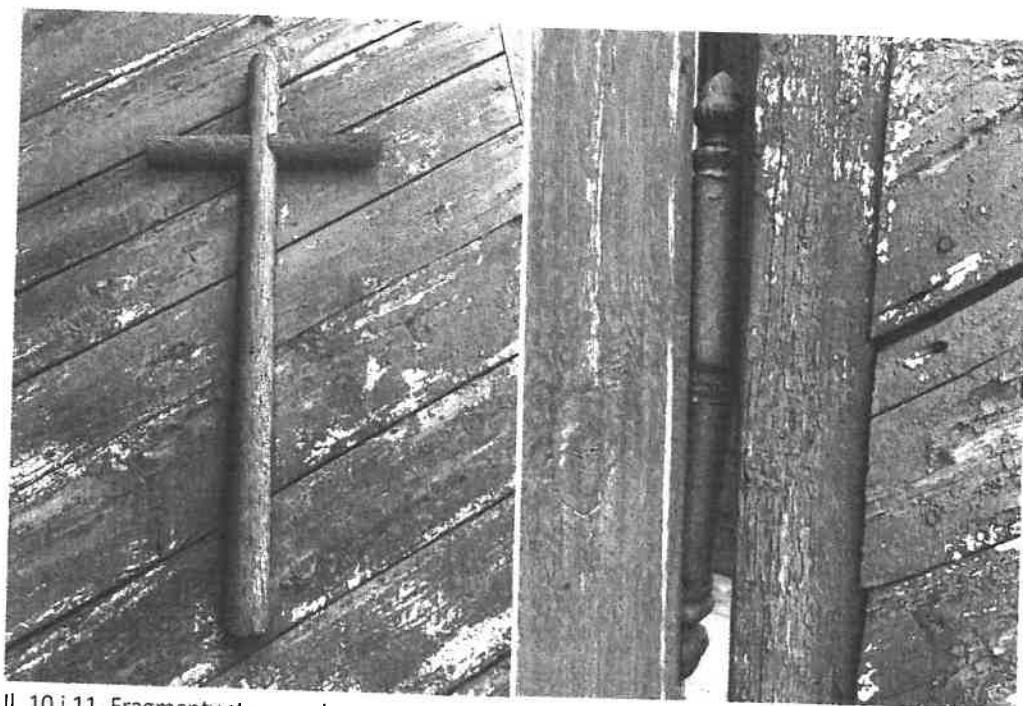
Il. 6 i 7. Fragmenty skrzydła prawego od trony wewnętrznej. Widoczne szczeliny, liczne rozejścia się drewna, jego spękania. Zabrudzona i zdegradowana warstwa malarska skrzydeł oraz ościeży. Zardzewiałe i pochłapane farbą zawiasy (fot. K. C-J).

Il. 8. Fragment zewnętrznej strony jednego ze skrzydeł. Widoczny stan zachowania warstw farby olejnej którą pokryto drzwi (fot. K. C-J).

Il. 9. Fragment lewego skrzydła od strony zewnętrznej. Zdegradowana warstwa malarska Ubytki drewna, pęknięcia i obtłamanie (fot. K. C-J).

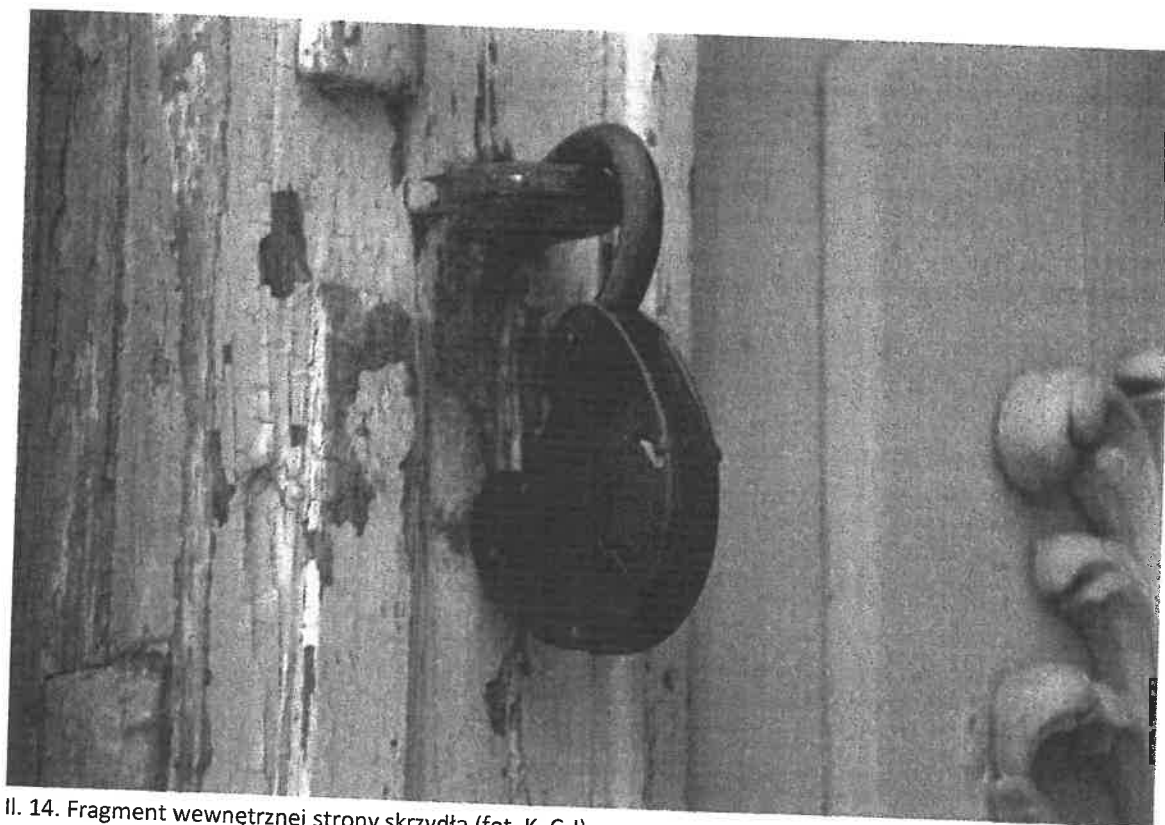
Il. 10 i 11. Fragmenty stanu zachowania desek i polichromii od strony zewnętrznej świątyni (fot. K. C-J).

Il. 12. Fragment prawego skrzydła. Widoczne rozchodzące się szczeliny między deskami, spękana desek, ich ubytki i rozległe ubytki warstwy farby (fot. K. C-J).

Il. 13. Fragment wewnętrznej strony skrzydła. Zły stan zachowania warstwy farby, pokrywającej również elementy metalowe (fot. K. C-J).

Il. 14. Fragment wewnętrznej strony skrzydła (fot. K. C-J).

Dr Katarzyna A. Cybulska-Jędraszek
DYPLOMOWANY KONSERWATOR ZABYTKÓW
ul. Daleka 3, 87-100 Toruń
tel. 517 549 939

Program prac konserwatorsko-restauratorskich opracowała:
dr Katarzyna Cybulska-Jędraszek